

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπερικοῦ: Ἑσπερια φ. χρ. 10,— Ἐβδόμητος > > 4,50 Τρίμητος > > 1,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐσπερια φ. χρ. 10,— Ἐβδόμητος > > 5,50 Τρίμητος > > 3,—</p> <p><i>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην Ἰαννουαρίου μηνός.</i></p>	<p>ΚΕΚΑΙΘΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπερικοῦ λιστ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λιστ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1910</p>	<p>Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 16</p>

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Βελόνα, βελονούλα μου, μαζί μου πάντα νήσαι, ἀπὸ μικρῆ σ' ἀγάπησα, βελόνα μου, θυμάσαι; Μοῦλεγε: «Νάσαι φρόνιμη καὶ τόσο κι' ἄλλο τόσο, γιατί τὸ δακτυλάκι σου θὲ νὰ σοῦ τὸ ματώσω.» Μοῦλεγε: «Ράβε γρήγορα τῆς κοῦκλας τὸ φουστάνι, γιατί κρούνει ὀλόγομη κι' αὐτὸ θὰ τὴν ζεστάνη.»

Βελόνα, βελονούλα μου, σὺ γίνου καὶ φρουρός μου στῆς δύσκολες ἡμέρες μου τῆ συνδρομῆ σου δός μου. Ὅταν ἀνάλαφρα παιτὶς καὶ τὴν κλωστή σου σένης, τὴν εὐτυχία πάντοτε καὶ στοὺς γονεῖς μου φέρονεῖς. Σὺ προστατεύεις τὴ φτωχὴ τὴν κόρη, ποὺ σκυμμένη στριφώνει, ράβει ἀκούραστα καὶ τὸ ψαμί προσμένει.

Βελόνα, βελονούλα μου, κάποτε λύπες ἔχω καὶ κάποτε μὲ δάκρυα τὸ πρόσωπό μου βρέχω. Τότε ἡ φωνὴ σου εἶνε γλυκεῖα, τότε ἡ φωνὴ σου ἐκείνη σὲ κάθε, κάθε λύπη μου παρηγοιά μου δίνει.

Μοῦ λέει: «Ὅποιος ἐργάζεται κι' οὔτε στιγμή δὲν χάνει, πάντα μὲ ἠσυχὴ καρδιά τῆς λύπης του ξεχνάει.
(Μίμησις ἐκ τῶν τοῦ Bonchar)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
Ο ΣΥΡΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΡΑΪΔΩΝ

Στὸ ἀνοιξιάντικο λειβάδι, κοντὰ εἰς τὸ δάσος τὸ μεγάλο, ἀπὸ ἑνα στενὸ μονοπάτι ποὺ ἐξεχώριζε ἄσπρο-ἄσπρο μὲς εἰς τὴν πρασινάδα, περπατοῦσαν μιά μέρα ὁ Γεώργιος, ἡ Ἀρσινόη καὶ ὁ πατέρας τους.

Ἐξαφνα, τὴν προσοχὴ τῆς Ἀρσινόης, ποὺ ὅλα τὰβλεπε καὶ τὰ παρατηροῦσε, ἐκίνησε κάτι περίεργο: Σ' ἑνα μέρος τοῦ λειβαδιοῦ, χόρτο καταπράσινο, ζωηρὸ, ψηλὸ, καλὸθρεμμένο, ἐσχημάτιζε ἑναν κύκλο μεγάλο. Γύρω καὶ μὲσα εἰς τὸν κύκλον αὐτό, ἡ ἄλλη γλῶσσά φύτρωνε ἰσχνή, ταπεινὴ, ἀδύνατη.

— Βλέπεις, Γεώργιο; εἶπεν ἡ Ἀρσινόη εἰς τὸν ἀδελφὸ τῆς. Τὸ χορτάρι εἶνε παντοῦ τὸ ἴδιον, καὶ ὅμως ἐδῶ φαίνεται σὰν ἄλλο πρᾶγμα. Πῶς ἔγεινε αὐτὸς ὁ κύκλος μὲσα εἰς τὸ λειβάδι;

Ὁ Γεώργιος ἐκύτταξε τὸ ἀνεξήγητο καὶ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπροσπάθησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ μὲ μιὰ ἀνοησία:

- Ὅα τὸ κοτίζου, εἶπε.
- Ὅα ποτίζου μιά στρογγυλὴ λουρίδα μοναχὰ καὶ θάρνιουν ὄλο τάλλο; τί λές, καλέ! ἐφάνταξεν ἡ Ἀρσινόη.
- Ὅα τὸ κοπρίζου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διορθῶν τὴ μιὰ ἀνοησία μὲ ἄλλη.

Ἡ Ἀρσινόη δὲν τοῦ ἔδωκεν ἀπάντησι, ἀλλὰ ἔτρεξε ἴσια εἰς ἑνα γέρο χωριάτη, ποὺ ἐρχότανε ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι. Τοῦ ἔδειξε τὸν κύκλον καὶ τὸν ἐρώτησε.

— Ἄ, ἔκαμεν ὁ γέρος μ' ἑλαφρὸ χαιμόγελο· αὐτὸ, παιδάκι μου, εἶνε ὁ συρτός τῶν Νεραΐδων.

Ὁ συρτός τῶν Νεραΐδων; Πρώτη

«Τὰ μεσάνυχτα μὲ τὸ φαγγάρι, χορεύουν...» (Σελ. 134, στ. α')

φορά άκουαν τὰ παιδιὰ τέτοιο πρῶγμα... Ὁ γέρος ὅμως εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ σταθῇ καὶ νὰ τοὺς τὸ ἐξηγήσῃ.

— Δὲν ἀκούσατε ποτὲ σας γιὰ τὲς Νεραίδες; τοὺς εἶπε. Ἐἶνε κατὰ φαινό- τατες γυναῖκες, ζωτικὲς, λευκοντυμένες. Κάθονται ἐπὶ λόγγο, καὶ κάπου-κάπου, τὰ μεσάνυχτα μὲ τὸ φεγγάρι, βγαίνουν ἐπὶ ἀπλωτὸ λειβάδι καὶ χορεύουν συρτὸ χειροκισμένες. Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ πατεῖ τὸ γυμνὸ ποδάρι τους, ἀπάνω ἐπὶ χορῷ, τὸ χορτὸ μαγεύεται, μεγαλώνει καὶ θε- ριεύει. Συγγὰ βλέπουμε ἐπὶ λειβάδια τέτοιους πράσινους γύρους. Καὶ ξέρουμε πῶς εἶνε οἱ τόποι, ὅπου χορεύαν οἱ Νε- ραίδες συρτὸ.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πλησίαση καὶ ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν καὶ άκουσε τὴν ἐξηγήσει τοῦ γέρου.

— Εἶδες τοῦ λόγου σου ποτὲ Νεραί- δες νὰ χορεύουν; τὴν ἐρώτησε.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀλαφοόσκιωτος, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος· ἄλλοι χωριανοὶ ὁ- μως ποὺ εἶνε, εἶδαν πολλές φορές. Ὁ χορὸς τους φαίνεται σὰν ἕνας μεγάλος κουρνιαχτός ποὺ σπρηφογυρίζει μὲ τὸν ἀέρα. Μὰ μέσα ἔς αὐτὸ τὸν κουρνιαχτό, ξεδιακρίνει κανένας κάπου-κάπου τὰ ξανθὰ κεφάλια, τὰ μπράτσα, τὰ πόδια καὶ τὰ κέπλα τῶν Νεραίδων ποὺ ἀνε- μίζουν. Τὰ καλοκαιριάτικα μεσημέρια, κ' ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἰδῶ πολλές φορές τὸν κουρνιαχτό, μὰ, νὰ λέω τὴν ἀγία ἀλή- θεια, Νεραίδες δὲν μπόρεσα νὰ ξεδια- κρίνω. Σὰς εἶπα, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀλοφοό- σκιωτος.

Τὰ παιδιὰ διασκέδασαν μὲ τὴ διήγησι τοῦ γέρου, μὰ δὲν τὴν πολυτίστησαν. Καὶ ἅμα ξεμάκρυνε, ἡ Ἀρσινόη γύ- ρισε ἐπὶ τὴν πατέρα της καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτά;

— Αὐτὰ εἶνε προλήψεις, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Ἔτσι πάντα ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐξηγεῖ τὰ φυσικὰ φαινόμενα μὲ μύθους. Ὁ χορὸς τῶν Νεραίδων, τὰ καλοκαιριάτικα μεσημέρια ἢ τὰ φεγ- γαροφώτιστα μεσάνυχτα, δὲν εἶνε παρά ἕνας μικρὸς ἀνεμοστρόβιλος ποὺ σηκώ- νει τὴ σκόνη, — τὴν κουρνιαχτό, — καὶ τὴν κάνει νὰ βασιίχη.

— Καλὰ ἄμῃ αὐτὸς ὁ κύκλος πῶς γίνεται; ξαναρώτησε ἡ Ἀρσινόη.

— Ὁ κύκλος ἔχει ἄλλη αἰτία, εἶπεν ὁ πατέρας. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, πρὶν βγῆ τὸ χορτάρι ποὺ θαυμάζετε, ἦταν μανι- τάρια. Τὰ δὲ μανιτάρια ἔχουν μιὰ πε- ριέργη ιδιότητα: φυτρώνουν κυκλοειδῶς. Φθάνει νὰ πέση κάπου ἕνα σπέρμα, γιὰ νὰ ἰδῆτε σὲ λίγο ἕνα μέγαν κύκλον ἀπὸ μανιτάρια. Γιατὶ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, ἡ πρώτη ρίζα ἔκαπολῆ γύρω- γύρω ἄλλες ρίζες μὲ σπέρματα, σὰν ἀκτῖνες ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸν ἄξονα ἐ- νὸς τροχοῦ. Ἀλλὰ ἔχουν καὶ ἄλλη ιδιότητα τὰ μανιτάρια: Ὅταν σακκίνων-

ται καὶ πέφτουν ἀπάνω ἐπὶ χῶμα, τὸ δυναμόνουν, τὸ λιπαίνουν, τὸ γονιμο- ποιοῦν. Ἐἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα φυσικὰ λιπάσματα. Τὸ χορτὸ λοιπὸν ποὺ φυ- τρῶνει ἐπάνω τὸ μέρος ποῦ ἦταν πρὶν ὀλόγυρα τὰ μανιτάρια, γίνεται ψηλότερο καὶ ζωηρότερο. Κ' ἔτσι σχηματίζεται μέσα ἐπὶ τὴν γῆν ὁ κύκλος αὐτός, ποὺ ἐ- πεὶδὴ δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἐξηγήσουν ἄλλοιῶρκα οἱ χωρικοί, λέγουν πῶς εἶνε ὁ συρτός τῶν Νεραίδων.

Ἡ Ἀρσινόη ἔμεινε ἐκστατικὴ καὶ ὁ Γεώργιος ἐφώνησε θριαμβευτικά:

— Καλὰ λοιπὸν τὸ εἶπα ἐγὼ!...

Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν ἐπιτὴ τίποτα...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΕΒΑΘΗΚΑΝ οἱ Ἀθηναῖοι μὲ αὐ- τοὺς τοὺς κινημα- τογράφους! Φαν- τασθῆτε οἱ ὄλονεν «λειτουργοῦν» τέσ- σαρες: Δύο εἰς τὴν ὄδον Σταδίου, ἕνας εἰς τὸ Σύνταγμα, ἄλλος εἰς τὸ θέα- τρον τοῦ Πανελληνίου.

Κατήντησε πλέον νὰ εἶνε ἡ μόνη διασκέδασις, τὸ μόνον θέαμα εἰς τὰς Ἀθήνας. Οὔτε θέατρον, οὔτε τίποτε. Παντοῦ κινηματογράφοι. Καὶ δίδουν ὁ καθένας ἀπὸ καμιὰ δεκαριά παραστά- σεις τὴν ἡμέραν, πάντα μὲ κόσμον πολ- λὺν καὶ καλόν, εἰς τὸν ὅποιον πλειο- ψηφροῦν τὰ παιδιὰ.

Σὰς ἀρέσει, ἀλήθεια, ὁ κινηματο- γράφος; Ἐμένα μόνον ὅταν παρουσιά- ζῃ σκηνὰς καὶ εἰκόνας ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Τὰ τοπία, αἱ ἀψέψεις, αἱ μεγάλοι σκη- ναὶ τῆς φύσεως, οἱ καταρράχται, τὰ βουνά, αἱ λίμναι, αἱ τρικυμιώδεις θά- λασσαί, τὰ ὄρατα ἡσυχα ἀεροστάλια, οἱ ποταμοί, τὰ δάση, τὰ ρομαντικὰ χωριά, αἱ πόλεις ἀκόμη μὲ τοὺς μεγάλους τῶν δρόμους καὶ τὰς μικρὰς σκηνὰς τῶν, αἱ ἐορταί, αἱ πανηγύρεις, οἱ ἀγῶνες, ὅ,τι εἶνε ἀληθινόν, παρμένον ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ φυσικοῦ, μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ τὸ βλέ- πω εἰς τὸν κινηματογράφον. Μοῦ φαί- νεται ὅτι εἰς μιαν ὄραν κἀκὼν ἕνα με- γάλον-μεγάλον ταξεῖδι φανταστικόν, μα- γικόν...

Ἄλλ' ὅ,τι εἶνε προπαρασκευασμένον, ὅ,τι ἀντιγράφεται ἀπὸ τὰ θεαματικὰ θέατρα, — αἱ θαυματοποιίαι, αἱ μικραὶ κωμῳδαὶ καὶ προπάντων αἱ φρικιαστι- καὶ τραγωδίαι, — ὁμολογῶ ὅτι δὲν μ' ἐνθουσιάζουν πολὺ. Φεύγεται πρᾶγματα, τεχνητά, πολλάκις δὲ ἄνοστα ἢ ἀπο-

κρουστικά. Φαντασθῆτε ὅτι μιαν φορὰν ἕνας κινηματογράφος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ διασκεδάσῃ τοὺς θαυμάσιους του, κα- ρουσιάζων εἰς ἀτελεῦτητον σειρὰν εἰκό- νων τὰ βασανιστήρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξε- τάσεως! Τὶ κόποι καὶ τί ἐξόδα ἔχρειά- σθησαν διὰ νὰ προετοιμασθοῦν πρῶτα θεατρικῶς καὶ ἔπειτα νὰ φωταγραφε- θοῦν εἰς ταινίας ὅλαι ἐκεῖναι αἱ φρικώ- δεις σκηναί, οἱ τροχοί, τὰ καρριά, τὰ τοιγγέλια, αἱ ἀλυσίδες, τὰ αἰμάσσοντα θύματα, οἱ σκληροὶ δῆμιοι... Καὶ τὸ ἀ- ποτέλεσμα; Τόση ἦτο ἡ φρίκη τῶν θεατῶν, ὥστε ἡ παράστασις διεκόπη.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ὁ κινηματο- γράφος εἶνε θαυμασιὰ ἐφεύρεσις, καὶ μά- λιστα ὅταν εἰξεύρη κανεὶς νὰ τὴν χρη- σιμοποιήσῃ. Χάρις εἰς τὸν κινηματο- γράφον, π. χ., ἤμπορέσαμεν νὰ παρευ- ρεθῶμεν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν κα- θέλευσιν τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ» ποὺ ἔγινεν εἰς τὸ Λιδόρων! Νὰ μία λαμ- πρὰ χρησιμοποίησις τῆς ἐφευρέσεως.

Ἐστάλη ἀντιπρόσωπος κ' ἐφωτογρά- φησε κινηματογραφικῶς τὴν τελετὴν. Ἡ ταινία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφηρ- μύσθη εἰς τὴν μηχανήν, καὶ οὕτω μιαν ἡμέραν, οἱ θαυμάσιους τοῦ κινηματογρά- φου τοῦ Συντάγματος, πληρώσαντες τὴν δραχμοῦσαν των, μετεφέρθησαν ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ εἶδαν τὸ νέον γιγάντειον θωρηκτόν μας, μὲ τὴν ὑπερήφανον ἑλληνικὴν σημαίαν, κι- νούμενον διὰ πρώτην φορὰν καὶ κατερ- χόμενον μεγαλοπρεπῶς, ἀπὸ τὴν ἐσχά- ραν τοῦ ναυπηγείου, εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὶ θαυμασιὰ τελετὴ! Ποῖος Ἕλλην, ἀναγινώσκων τὴν περιγραφὴν τῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας, δὲν θὰ ἤθελε νὰ πα- ρουσιαστέτο; Ὅνειρον, εὐχὴ ἀπραγματο- ποιήτο, ἀφοῦ μάλιστα τὸ πρᾶγμα ἀνῆκε πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Ἄλλ' ἰδοῦ, χάρις εἰς τὸν κινηματογράφον, τὸ παρελθὸν γίνεται παρόν, τὸ μακρυνὸν πλησιάζει καὶ τὸ ὄνειρον πραγματο- ποιεῖται. Ὅ,τι θὰ ἐδέλεπε κανεὶς ἐκεῖ, τὸ βλέπει ἐδῶ εἰς μιαν εἰκόνα, πιστὴν, ζωντανὴν, κινουμένην, σχεδὸν ἀληθινήν.

Δὲν εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἢ ἐντόπισις ὅμως εἶνε ἡ ἰδία, ἀπαράλ- λακτῆ. Μόνον αἱ ζητωκραυγαὶ ἔλειπαν, διότι ἐβλέποντο χωρὶς ναυκούωνται. Καὶ αὐτὰς τὰς ἀνεπλήρωσαν οἱ θεαταί, — οἱ θεαταὶ τοῦ κινηματογράφου — θα- κρυσμένοι καὶ ζητωκραυγάζοντες. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπετέλουν καὶ αὐτοὶ συνέχισαν τοῦ ἐξᾶλλου πλήθους, τὸ ὅποιον ἔβλεπαν εἰς τὴν εἰκόνα. Καὶ ἠσθάνοντο ἔλην τὴν συγκίνησιν, ὄλην τὴν ὑπερηφάνειαν ποὺ ἠσθάνθησαν καὶ οἱ ὄλγοι Ἕλληνας, ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρευρεθοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ χαιρετίσουν τὴν καθέλευσιν καὶ τὴν βάπτισιν τοῦ «Ἀβέρωφ»!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ [ΜΥΣΤΙΟΤΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL] ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

Περὶ τῆς τῶν προηγουμένων: Χάρις εἰς τὸν Τιάρκον, τὸν μικρὸν βοηθόν, ἢ ἐπὶ τοῦ Δουναβίου γέφυρα τοῦ Θαβώρ, τὴν ὁ- παίαν κατεῖχον οἱ Αὐστριακοί, ἐκνευρώθη ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ὁ Τιάρκος, μὲ τὸν σοφὸν τοῦ γαῖδαρον Καρλὴν, ἔδωκεν ἐπὶ τῆς γεφύρας μιαν παράστασιν, ἢ ὅποια τόσον εἰκασε τὴν περιέργειαν τῶν Αὐστριακῶν, ὥστε νὰ λη- σμονήσων τὴν φρουρήσων καὶ νὰ καταλή- φθων ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αἰφνιδίως. Τώρα ἡ σαραντὰ τοῦ πρῆγματος Μυράτ θὰ διέλθῃ τὸν Δουναβίον ἀνωλότως καὶ θὰ ἐνωθῆ μὲ τὴν στρατιάν τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Δύο αὐστρια- κοὶ ταγματάρχαι, οἱ ὅποιοι ἠγματοκίθησαν κατὰ τὴν ἄκουσιν τῆς γεφύρας, προσάγονται κατὰ διακαγὴν τοῦ Μυράτ ἐνώπιον τοῦ μι- κροῦ Τιάρκου, ὁ ὅποιος ἐπιτελεῖ νὰ ἐπιτύχῃ δι' αὐτῶν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου του, τοῦ λοχαγοῦ Δουδοβίκου Κορμά, ἀιγματοκί- τον τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὴν πόλιν Λίντς.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ὠχρίασαν πρὸς τὴν προσολήν, ἀλλὰ συνεκρατήθησαν, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐχαιρέτησε στρατιωτικῶς.

— Εἶμαι, εἶπεν, ὁ ταγματάρχης Φὲν Σνάπ, καὶ διὰ τὴν ἐλευθερίαν μου δίδω εἰς αὐτὸν τὸν ζητιάνον χίλια φιορίνια.

Ὁ μικρὸς βοηθὸς ἐνευσεν ἀρνητικῶς.

— Δὲν ἐπιθυμῶ αὐτό, εἶπε.

— Κύριε, ἐπανέστη σοβαρῶς ὁ Μυ- ράτ, ὁ ζητιάνος αὐτός, ὅπως τὸν λέτε, δέχεται νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο σας, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον: Ὅποιος ἐ- λευθερωθῆ, θὰ τρέξῃ ὀλοταχῶς εἰς τὸ Λίντς, καὶ ἐκεῖ θὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἀντάλ- λαγμα τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ λοχαγοῦ Δουδοβίκου Κορμά, κρατουμένου ἀπὸ χθὲς εἰς τὰς φυλακὰς τῆς πόλεως. Δέ- χεσθε;

Οἱ Αὐστριακοὶ ἀνῆλλαξαν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν γλωσσάν των, καὶ ἀφοῦ συνεφώνησαν, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἀνήγ- γειλε:

— Δεχόμεθα ὁ φρούραρχος τοῦ Λίντς εἶνε φίλος μας καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἀνταλλαγὴν.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, πηγαίνετε, εἶπεν ὁ Μυράτ ὡς εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι ἂν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ὅταν θὰ εἰσελ- θωμεν εἰς τὴν Βιέννην, ὁ λοχαγὸς Κορ- μάς δὲν ἐπιστρέψῃ, ὁ σύντροφός σας θὰ τουφεκισθῆ.

Ὁ ταγματάρχης Φὲν Σνάπ, ἀλύγι- στος, ἐχαιρέτησε πάλιν καὶ εἶπε:

— Πρὸ τῆς δεκάτης ἐσπερινῆς ὥρας τῆς τρίτης ἡμέρας, ὅτι δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐπατήρης, ὅς ὁ λοχαγὸς Δου- δοβίκος Κορμάς θὰ εὐρίσκειται πλη- σίον σας.

— Δέχεσαι, Τιάρκε; ἠρώτησεν ὁ Μυράτ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς κά- μεις, ὅ,τι θέλης αὐτούς τοὺς κυρίους; σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι σοῦ ἀνήκουν.

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μὲ

κωμικὴν σοβαρότη· α. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἕως τὰς δέκα τὸ βράδυ, ὁ λο- χαγὸς μου πρέπει νὰ εἶνε ἐπὶ τὴν Βιέννην. Ὁ Μυράτ ἐνευσεν εἰς τοὺς γυναι- κείους, οἱ ὅποιοι ἀφήσαν τὸν ταγμα- τάρχην Φὲν Σνάπ νὰ πέλῃ ἐλεύθερος. Ὁ ἄλλος ὅμως ἀξιωματικὸς ὠδηγήθη πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του.

Τότε ὁ Τιάρκος ἐξεδήλωσεν ἐλευθέ- ρως ὄλην τὴν χαρὰν ποὺ τὸν ἐπλημύ- ριζε.

— Ὡ, τί εὐτυχημένος ποὺ εἶμαι! ἀνεκράξῃς κροτῶν τὰς χεῖρας. Ὁ λοχα- γὸς μου ἐσώθηκε!

— Χάρις εἰς ἐσέ! εἶπε μειδιῶν ὁ Μυράτ.

— Ὅχι, ἀπήντησε μετριοφρόνως ὁ Τιάρκος, θωπεύων τὰ μακρὰ αὐτιὰ τοῦ γαῖδαρέλου τοῦ χάρις εἰς τὸν Καρλὴν!

Καὶ ἔπειτα προσέθεσε καθ' ἑαυτὸν:

— Προπάντων χάρις εἰς τὸν καλὸν μου ἀφέν- τη, τὸν βασιλέα Βοδῶγ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΕΝΝΗΝ

Ἐἶνε ἡ Ζινέττα;..

Τὴν 13 Νοεμβρίου 1805 ὁ γαλλικὸς στρα- τὸς εἰσῆρχετο θριαμβευ- τικῶς εἰς τὴν Βιέννην. Ἡ κατάληξις τῆς γεφύ- ρας τοῦ Θαβώρ εἶχεν ἐπι- τρέψῃ τὴν συνένωσιν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ναπο- λέοντος μετὰ στρατεύματα τοῦ Μυράτ καὶ τοῦ Λάνν. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Αὐ- στρίας εἶχε παραδοθῆ ἄ- νευ μάχης.

Μεγαλόψυχος πάντοτε ὁ Ναπολεὼν δὲν ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν ἀμέσως, διὰ νὰ δώσῃ και- ρὸν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ποσορθῆ χωρὶς βίαν.

Ἀπὸ πρῶτας ὄλη ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδός. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώστα ἦ- σαν γεμάτα κόσμον. Οἱ κάτοικοι ἐφαί- νοντο μᾶλλον ἐκπληκτοὶ παρά θυμωμέ- νοι διὰ τὴν ἤτταν, ἡρμεῖοι δέ, σιωπη- λοί, ἐγκαρτεροῦντες, ἐπερίμεναν ἕνα- γωνίως νὰ ἴδουν τὸν Μέγαν Ναπο- λέοντα, ὁ ὅποιος, εἰς τοὺς ἠττωμένους ὑπ' αὐτοῦ λαούς, παριστάνετο ὑπὸ τοῦ θρόλου σχεδὸν ὡς ἡμίθεος.

— Νὰ τος!.. προσοχή!.. αὐτὸς εἶνε!..

Αἱ μουσικαὶ κατανίζον καὶ ὑπὸ τὴν ἀψίδα τῆς ἀρχαίας πύλης τοῦ Μκούργ, ἀναφαίνονται οἱ μεγάλοι γυναῖοι καὶ χρυσοστόλιαι πῖλοι τῶν γρεναδιέρων.

Προχωροῦν μὲ βῆμα, μὲ κανονικὸ- τητα γιγαντιαίων νευροσπᾶστων, ὑπὸ τῶν ρυθμῶν τῶν τυμπάνων. Ἐπειτα πα-

ρελαύνουν οἱ εὐζωνοὶ, ἐλαφροί, πετακτοί, ζωηρότατοι. Ἐπειτα οἱ ἀκροβουλιαταὶ καὶ οἱ δραγόνι, μὲ τὰ θυσανοστόλιστα κόλμπαχ, μὲ τὰς ἀπὸ δέρμα τίγρεως πε- ρικεφαλαίς...

Ἐπειτα κενόν, καὶ ἀκολουθεῖ τὸ λαμ- πρόν, τὸ ἐκθαμβωτικὸν ἐκεῖνο ἐπιτε- λεῖον, τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ ἡρώας, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος ἐπαναλαμβάνει τὰ ὄνοματα: Νὰ ὁ Νταβούς, ὁ Μπερ- τί, ὁ Λεφέμπρ, ὁ Ὠζερώ, ὁ Λάνν, ὁ Μυράτ...

Ἐπειτα πάλιν κενόν, μεγαλύτερον, καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὀλομόναχος, ὡς ἄ- στρον παραστῶσαν μακρόθεν εἰς τὴν τρο- χίαν του ὄλους τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους στρατιωτικὸς ἀστερισμοὺς, ὡς κέντρον, ὡς ἐστία, ὡς ἥλιος:— Ὁ Αὐτοκράτωρ!

Προχωρεῖ, μὲ ἀδιάφορον ὕφος, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ ἵππου μὲ τὴν χρυσοῦν

«Ε, κύρ ταχυδρομέ!..» (Σελ. 136, στ. γ')

ἔλλαν, φορῶν τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην φατὴν ρεδιγτόταν, ἀνοικτὴν, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ μέσα ἀπλὴ πρασίνη στολὴ συνταγματάρχου.

Ὅπισθὲν του παρελαύνουν, εἰς ἐπι- βλητικὸν ὄγκον, οἱ θαυμάσιοι θωρακο- φόροι τῆς φρουρᾶς, δαιοκούμενοι ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Δαυπόλλ καὶ Νανσουτύ.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων, ὁ κόμης Βύρμπουργ ἀνέμενε τὸν Ναπο- λέοντα διὰ νὰ συνηνοηθοῦν περὶ τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως.

Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς γεφύρας τοῦ Θαβώρ, δηλαδὴ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ὁ Τιάρκος εἶχε μετῆν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Μυράτ, καὶ σήμερον εἰσῆρχετο μετ' αὐ- τοῦ εἰς τὴν Βιέννην. Τῷ εἶχαν ὄριση μιαν θέσιν τιμητικὴν, εἰς τὴν ἐπισθοφυ- λακὴν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συντάγματος τῶν σκαπανέων.

Ἰπερηφάνως ἵππεύων τὸν Καρλὴν,

ὁ χαλινός καὶ ἡ σέλλα τοῦ ὁποίου εἶχον διακοσμηθῆ με πλῆθος ταινιῶν, ὁ μικρὸς ἀπελάμβανε τὴν μέθην ἐκείνην τῆς νίκης, ἡ ὁποία καταλαμβάνει καὶ τοὺς εἰρηνικωτέρους.

Ἄλλως τε ὁ μικρὸς βοημὸς ἤμπορουσε νὰ καυχᾶται διὰ κάπως εἶχε συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θριαμβευτικὴν ἐκείνην εἰσοδόν. Εἶχε δικαιωματικῶς μερίδιον ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν...

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν ἐβλέπατε πῶς ἐκαμάρονεν ἐπάνω εἰς τὸν γαϊδαρόν του καὶ με τί ὕψος ἐγάθιδευε κάπου-κάπου διὰ τοῦ μαστιγίου τὰ κοπούλια τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου Καρλῆ, ὁ ὁποῖος ἠναγκαζέτο διαρκῶς νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ κρατῆ τὸν κήριόν του εἰς τὴν θέσιν του... Οἱ Αὐστριακοὶ παρετήρησαν πολὺ τὸ παιδί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ εἶνε στρατιώτης, ἐπερνοῦσε τόσο ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ καταστολιστοῦ ὑποζυγίου του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκαπανέων πού τὸ περιστοιχίζαν.

Καὶ ὁ Τιάρκος, ἔσον ἐβλεπε διὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιεργείας, τόσο ἐκαμάρονε, καὶ με τὸ κεφάλι ὑψηλὰ, καταχαρούμενος, καταγοητευμένος, ἐμειδία πρὸς τὰ πλῆθη, κυττάζων τότε εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ τότε εἰς τὰ παράθυρα.

Ἐξαφνὰ, ἐνῶ διήρχετο ἀπὸ ἓνα μαγαζί, ἐκεῖ εἰς τὸν μέγαν δρόμον τοῦ Ρίγκ, ἀνεπήδησε καὶ ἀρξίκε τὸν χαλινόν, διὰ νὰ τρίψῃ τὰ μάτια του... Μήπως ἐκαμνε λάθος; Ἐκεῖ, εἰς τὸ γωνιακὸν ἐκεῖνο παράθυρον, παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς χονδρογυναίκα Βιεννέζας, τῷ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε... τὴν Ζινέτταν! Νὰ εἶνε αὕτη;...

Ἄλλὰ δὲν ἀμφιβάλλει πλέον... Ναι, εἶνε αὕτη!.. τὰ χρυσὰ μαλλιά της... τὰ γαλανὰ της ματιά... Τὸν εἶδε!.. Τὰ βλέμματά των διασταυρώθησαν, ἀλλ' ἀντὶ νάποκριθῆ εἰς τὰ νεύματα του, φεύγει, ἀφίνει τὸ παράθυρον. Διατί;... Ὁ Τιάρκος θέλει νὰ τὸ μάθῃ, θέλει νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ εὔρῃ τὴν Ζινέτταν. Ἐσημείωσε καλὰ τὴν οἰκίαν, καί, σταματῶν ἀμέσως τὸν Καρλῆ, προσκαθεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς τάξεις διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν μικρὰν του φίλην. Ἄλλ' οἱ στρατιῶται πού τὸν περιστοιχίζουν, δὲν τὸν ἀφίγουν νὰ περάσῃ.

— Πού πᾶς, μικρὸς; τὸν ἐρωτᾷ βαδίζων ὄλονέν, ἓνας λοχίας.
— Θέλω νὰ φύγω!
— Τρελλάθηκες; Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὴν τιμὴν νὰ βαδίζῃ μ' ἓνα στρατεύμα,

«Μία χονδρογυναίκα τοῦ ἀνοίξε.» (Σελ. 136, στ. γ')

πού κάμνει τὴν θριαμβευτικῆν εἰσοδὸν εἰς μίαν πόλιν, δὲν ἐγκαταλείπει τὰς τάξεις. Ἀδύνατον!

Εἰς μάτην ὁ Τιάρκος ἐπιμένει, φωνάζει, παρακαλεῖ.
— Αὐτὸς εἶνε ὁ κανονισμὸς! ἀπαντᾷ ὁ λοχίας ἀμείλικτος.

Οἱ σκαπανεῖς πυκνώνουν τὰς τάξεις τῶν πέριξ τοῦ Τιάρκου, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀρπάζει τὸν χαλινὸν τοῦ ζώου του καὶ τὸν τραβᾷ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς, βλέπων διὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἀφίσουν, στρέφεται ἀπελπίς πρὸς τὴν οἰκίαν ἐποῦ εἶχαν ἰδῆ τὴν Ζινέτταν καὶ ἡ ὁποία εἶνε τώρα μακρὰν. Ὀλίγα βήματα ἀκόμη, κ' ἐξαφανίζεται ἐντελῶς. Τὰ τύμπανα προ-

βιέννην ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον καὶ ἡ πόλις ἐφάνη πολὺ μεγάλη εἰς τὸν μικρὸν βοημὸν. Τέλος ἡ παρέλασις ἐτελείωσεν, ἡ παράταξις διελύθη καὶ τὸ σύνταγμα, τοῦ ὁποίου ἀπετέλει μέρος προσωρινῶς καὶ ὁ Τιάρκος, κατηλιόθη εἰς τὸ προάστειον Λεοπολδστάτ.

Μόλις ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ λοχίου του τὸ σημεῖωμα περὶ τοῦ καταλύματός του, — ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν ἐνδὸς παντοπόλου τοῦ προαστείου, — ὁ Τιάρκος ἐσπευσε νὰ βάλῃ τὰ ζῶα του εἰς τὸν σταύλον καὶ ἤτοιμάσθη νὰ φύγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ζινέττας. Εἰς μάτην οἱ φίλοι του στρατιῶται προσεκάθουν νὰ τὸν κρατήσουν, ὑπενθυμίζοντες εἰς αὐτὸν τὰ ἀρνιά πού ἐφύγοντο καὶ τὰ βαρέλια τοῦ κρασιοῦ πού ἠνοίγοντο εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

— Ἐ, κύρ ταχυδρόμε! τῷ ἔλεγαν, δὲν θὰ μᾶς τιμῆσης λοιπὸν ἀπόψε; Καὶ ὅμως θάχωμε διπλὴ μερίδα! Ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς φιλεῖει.

Ἄλλ' ὁ Τιάρκος ἀπεποιήθη ὅλας τὰς εὐγενεῖς αὐτὰς προσκλήσεις. Κάθε στιγμή πού ἐπερνοῦσε, τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀπεμάκρυνε περισσότερο ἀπὸ τὴν μικρὰν του φίλην.

Ἐβαλε λοιπὸν ἓνα κομμάτι ψωμί εἰς ἓνα καλάθι καὶ ἐξεκίνησε γενναίως διευθυνόμενος πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, διὰ νὰ κάμῃ ἀντιθέτως τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον εἶχε διατρέξῃ τὸ πρωὶ με τὰ στρατεύματα.

Ἐβάδιζε γρήγορα, διότι ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, καὶ πῶς θὰ εὔρισκε τὸ σπίτι εἰς τὸ σκότος; Οἱ δρόμοι διεδίχοντο τοὺς δρόμους, αἱ πλατεῖαι τὰς λεωφόρους καὶ ὁ Τιάρκος ἐβάδιζε. Πότε τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐγάθη μέσα εἰς ἀγνώστους συνοικίας, πότε ἀνελάμβανε τὰς ἐλπίδας του βλέπων μίαν ἐπιγραφὴν, ἓνα ἐξώστην, πού ἐνθυμείτο ὅτι τὰ εἶχε ξαναἰδῆ. Νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶνα δὲν ἤμποροῦσε, διότι δὲν ἤξευρε τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου ὅπου εἶχεν ἰδῆ τὴν Ζινέτταν. Νὰ ἔλεγε: «θέλω τὸ σπίτι τῆς Ζινέττας;»... Ὅα ἦτο ἀστεῖον!

Ἦνάπτοντο ἤδη τὰ πρῶτα φανάρια, ὅταν, — ἐπιτέλους! — εἶδεν ἔξαφνὰ ἐμπρὸς τοῦ, εἰς μίαν γωνίαν, τὸ ἀνθρακωλιστον παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλασιώσῃ τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τῆς μικρᾶς του φίλης. Ναι, ἦτο αὐτὸ! ἰδοὺ ἀποκάτω καὶ τὸ πεταλωτήριον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ τὸ πρωὶ. Δὲν ἐκαμνε λάθος!..

Ἐστάθη εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε δυνατὰ. Δὲν ἐτολμῶσε νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν... Ἐπιτέλους τὸ ἀπεφάσισε. Μία χονδρογυναίκα τοῦ ἀνοίξε. Καὶ ὁ Τιάρκος ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν εὐτραφεῆ Αὐστριακὴν, ἡ ὁποία ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ζινέττας.

«Ἐπιταί συνεχίει» ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ νὰ ἰδῆ τὴν Ζινέτταν.
Ὁ γαλλικὸς στρατὸς διέσχισε τὴν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Οἱ δυνῆες τοῦ δεινοσαύρου.

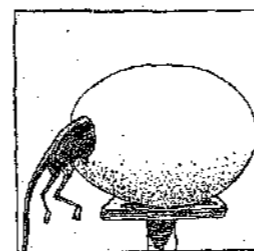
Ὁ δεινοσαυρὸς εἶνε θηριὸν προκατακλυσιμίζον, τεραστίων διαστάσεων. Ἡ φωτογραφία αὕτη, ληφθεῖσα εἰς τὸ Ζωολογικὸν Μουσεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης, μᾶς δείχνει παραστατικώτατα ὅλον τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν τῶν γαμφωνύχων ποδῶν τοῦ δεινοσαύρου, οἱ ὁποῖοι εὐκόλως ἤμποροῦσαν νὰ περισφίξουν τὸ κεφάλι ἐνδὸς ἀνθρώπου. Εὐτυχῶς τὰ φοβερὰ αὐτὰ θηρία δὲν ζοῦν πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ σκελετοὶ τῶν μόνων ἀνευρίσκονται εἰς τὰ σπλάχνα τῆς καὶ φυλάσσονται εἰς τὰ Μουσεῖα.

Μονόκερως Ἐλαφος.

Ὁ κ. Καϊλεῦ, διασχίζων κατ' αὐτὰς ἐν δάσος, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐφωτογράφησε μακροθὲν μίαν ὠραίαν ἔλαφον, ἡ ὁποία ἐστέκετο εἰς μίαν λέγμην. Ὅταν ἀργότερα, εἰς τὸ σπίτι του, ἐκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς πλακῆς, ὁ κ. Καϊλεῦ παρετήρησε μετὰ μεγάλην του ἐκπλήξιν ὅτι εἶχε φωτογραφήσῃ μίαν ἔλαφον ἀληθῶς σπανιωτάτην, φέρουσαν ἐν μόνον κέρασ εἰς τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς! Ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένῃν εἰς τὸ ἴδιον δάσος διὰ νὰ κυνηγήσῃ τὸ σπάνιον ζῷον, ἀλλὰ δὲν εὔρεν οὔτε ἕχγνος του.

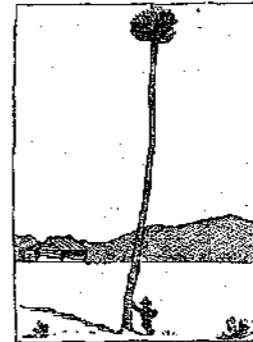
Ἀπρόοπτος ποντικοπαγίς.

Εἰς ἐν Μουσεῖον τῆς Γαλλίας, ἓνας ποντικός συνέληφθη κατὰ τὸν ἐξῆς περιεργὸν τρόπον: Κατορθώσας νὰ τρυπήσῃ τὸ κέλυφος ἐνδὸς αὐγοῦ στρουθοκαμήλου, ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸ Μουσεῖον, εἰσῆγαγε τὸ κεφάλι του καὶ κατέβροχθισε τὸ περιεχόμενον ἄλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ τὸ ἀποσύρῃ, δὲν ἤμπορεσε μετὰ κανένα τρόπον, καὶ οὕτως ὁ λαίμαργος ποντικός, ὁ ὁ-

ποῖος μάλιστα δὲν ἔφαγε καὶ αὐγὸν πολὺ... φρέσκον, συνέληφθη ὡς εἰς παγίδα.

Δυσανάλογον δένδρον.

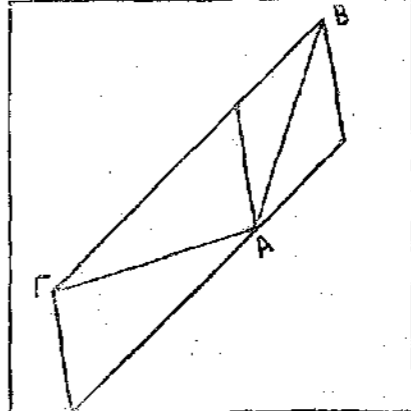
Ἡ κράμβη αὐτῆς τῆς Αὐστραλίας, ὀνομαζομένην χαρμωσθὸν ἐφθάνει εἰς ὕψος τριάκοντα ποδῶν καὶ ἔχει φύλλα τρυφερὰ καὶ γλυκώτατα, τὰ ὁποῖα τρώγονται ὡς σαλάτα. Δυστυχῶς τὰ φύλλα αὐτὰ εἶνε ὀλίγα, μόνον ἐπάνω-ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν, καὶ δι' ἓνα πιάτο σαλάτα πρέπει νὰ κόψῃ κανεὶς ὀλόκληρον τὸ δένδρον.

Καὶ ὅμως, δὲν ἦτο βῶδι...

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Κίλκεννου, ἐξωθεν τοῦ δάσους, ὑπάρχει ὁ παρὰξος ἀντὶς τάφος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον κοιμάται ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας Ὀρμόνδ. Ἀποτελεῖται, ὡς βλέπετε, ἀπὸ τρεῖς μαρμαρίνας βαθμίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων πατεῖ ἓνας ὠραίος ταῦρος. Χωρικός, ἐπιδεικνύων καὶ ἐπέξηγῶν τὸ μνημεῖον εἰς ἓνα περιηγητὴν, προσέθεσε: — Καὶ ὅμως, ὁ μακαρίτης δὲν ἦτο βῶδι...

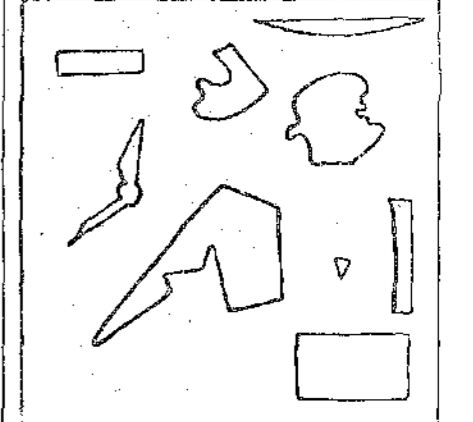
Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Κυττάξτε τὰς δύο διαγωνίους AB

καὶ ΑΓ. Ἡ ΑΓ δὲν ὄσας φαίνεται πολὺ μεγαλύτερα; Καὶ ὅμως εἶνε ἀκριβῶς ἴση μετὰ τὴν ΑΒ, ὅπως εἰμπορεῖτε νὰ βεβαιώθητε μόνον ἐὰν μετρήσετε.

Παιγνίον.

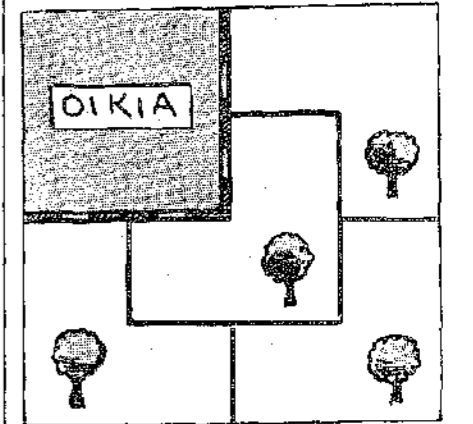

Πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 9 αὐτὰ τεμάχια, ὥστε νὰποτελεσθῇ ἡ εἰκὼν ἐνδὸς κυρίου μετὰ ψηλὸ καπέλο;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπάλασης, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ Παιγνίου τοῦτου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Βασιλεῖου), ζωγραφίζων ἀπλῶς τὴν ζητούμενην εἰκόνα εἰς ἓνα κομμάτι χαρτί (χωρὶς περιγραφήν), καὶ συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ τοῦ ἵπποδρόμου θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφησιν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὴς τῆς Διαπάλασης ὁδοῦν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἢ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ.)

Λύσις τοῦ προηγουμένου Προβλήματος.

(Ἴδε φυλλάδιον ἴδιον.)

Ἴδου πῶς θὰ διαιρεθῇ ὁ ἀγρὸς εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Απορρίπτονται: «Νά μαθαίνουν γράμματα» — «Ο εφύνης Γερμανόζης» — «Ανέξδοτον του 'Ομέρου» — «Φραγκικός Δ'» — «Νέα και περιέργω» — «'Ελλασος και άμπελος και τὸ «Παρήκον παιδίον» (αὐτὸ δὲν εἶνε-λί-κὸν σου, εἶνε παίημα τοῦ Κατακουζηνού!) — «'Ερρίκος ὁ Δ'» κλ. ὅλα γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐπιτίθεται ἢ ἀνασθεται ἐν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐπιτιθέμενα ἢ ἀνασθόμενα ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἢ ἡ-κων εἰς ἀόριον, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα Φαναριώτης: α. (Χ.Τ.) Μούτσος τοῦ 'Αβραάμ, α. (Μ.Σ.) Αἰγείως, α. (Α.Κ.) Θριαμβεύουσα 'Ελλάς, κ. (Α.Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅθεν μὲν πρότερος δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-οδεύεται ἐπὶ τοῦ ἀντικίτου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις λατὰ 25. Διὰ τὰς ἐπι-κλήων τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 6 λατὰ ἢ λέξεις. — Πρωτεύον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἐπίσης ἴσχυον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά-σεις μὴ ὀνόματα, ἢ μὴ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός παρενθῆσας ἡρώδης σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀναπέδω-σαν εἰσὶν ὁ ἀρστέριον.]

Μικρὰ Μυστικά Ἐπιθυμούν νάναλλά-ξουν: ἢ Φιλόρημος Τριαντῆ (0) μὲ Αἰθερίαν 'Ελληνοπούλαν, Λευκὸν Τριαντάφυλλον, Κυ-θηραϊκὴν Αἰγίην — ὁ Γέρος τοῦ Μωσιῶ (0) μὲ Αἰθαιονίον, Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν, Ἀγυ-πτιαν Βασιλοπούλα — τὸ Φερούσιον 'Ελ-πίδος (0) μὲ Λευκὸ Τριαντάφυλλο, Φουστα-τέλλαν τοῦ Βύρωνος, Ποθητὴν Κωνσταντινού-πολιν, Ρυολίτιον, Μασκιά, Ἀριδολούριδο — ὁ Καθο-Φονιάς (0) μὲ Ἀγωνίαν 'Εθνομάρ-τυρος, Ἐγγονον Ἀδελφάρτορος, Ἀθανάσιον Διάκον.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Ἀπὸ τὴν Ἐβδερμον Μυσίαν (μὲ [7E] εἰς 8-καστον) εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνι-σμοῦ τῶν Λευκῶν Λέξεων, παρελείφθησαν ἐκ παραδρομῆς οἱ κατωτέρω λύται, ἐκ τῶν εὑ-ρόντων 6-7 λέξεις:

Πονεμένη Ψυχὴ, Ἡρώκος τῆς Ναβάρρας, Γλυκοχάρμα, Γ. Σ. Τριάντης, Ἀεροναιτο-πούλα, Λαφροστερῆς Σημάλα, Μακεδονικὴ 'Ελπίς, Πεταχτὴ Νεοαἰθουλα, Φίλιγγος 'Η-γεμονίς, Χαριτωμόδης τῆς 'Ηλιογέννητης, 'Ε-λεόθερος 'Ελλην, Μυροβόλος 'Ιτιά, Ἑλληνικὴ 'Ενώτης, Ἀφωδανταίος, Χαρά τῶν Ἑλλήνων, Κοκκί. Γαβριηλίδης, Θριάμβος τῆς 'Ορθο-δαξίας, Τοῦ πόνου το Χαμῆγελ, Σανθὸς 'Ιπ-πάτης, Φραγκ. Τζουλιάνης.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παλιόροισαν (ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ περι-γράφῃ τὴν χαρὰν τῆς, δταν σχολάζῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ βλέπει τὴν Διάπλασιν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς!) Μακεδόνισσαν (τετράδια ἐ-στεῖλα) Χαράν τῶν Γονέων (αὐτὰ θὰ γίνων... πρὶν πέση ὁ κομήτης) Κομητὴν τοῦ Χάλ-λεῦ (διὰ καθὲ Διαγωνισμὸν ἄδωσαν χρειάζον-ται 17-18 λυσόχαρτα, ὥστε ἀπὸ τὰ 20 ποῦ περιέχει καθὲ φάκελλος, περισεύον ὀδο-τρία) Σκότος (τὸ ἀριθμητικὸν Παίγμιον θὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἄλλα θέλει εἰκόνα) Δά-φνης Κλωνάρι (ἔστειλα) Ἀεροναιτοπούλαν (φαντάζομαι τι ἄραίος ποῦ θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ περιπατοῦ) Ζιχὰ - Χανόμ (ἔστειλα) Ναυ-τάπαιδα τοῦ Ἀθαίου (ἢ παραγγεῖλια σου ἐξε-τελέσθη) εὐχαριστῶ πολλῶ) Παναθηναϊκὸν (κατηγγέθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἔγραφα δὲ τὰ θέοντα εἰς τὸ προηγούμενον ἐὰν δὲν εἰδο-ποιήσης διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας, σημαίνει ὅτι τὰ σταλέντα διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. δὲν ἐλή-φθησαν) Μαραμένο Λουλουδάκι (ἄς ἐλπίσω-λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅτι κατὶ θὰ γίνῃ... ὁ τόμος τοῦ 1902 μὲ τὴν «Βοσροπούλαν» πωλεῖται.

δρ. 7 ἄδτος καὶ 10 χρυσοδεμένος) Ἀγγελον Δομ. (εἰς τοῦτο παιεῖ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως σας: ἐκεῖ νὰ κάρη τὰ παρφόνα σου, καὶ ἐπιμόνω, ἕως νὰ λειψῇ ἡ ἀταξία τῆς διανομῆς) Γέρον τοῦ Μωσιῶ (γράφου μου κά-που-κάπου) Φερούσιον 'Ελπίδος (ἔχει κα-λῶς) Αἰγείρον (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Γ. Πρ. (ἐλήφθησαν) Ἀττώνιον Γ. Καρ. (ἔγραφα εἰς τὸ προηγούμενον διὰ τοὺς γάμους: πρὸς τὸ παρὸν δὲν κάμνω συστάσεις, διότι ὑπάρχουν πολλὰ ποῦ περιμένουν) Ανατέλλουσαν Σελ-λήνην (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις: γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ σὲ μέλη ἐν δὲν κατωτέρωσας ἀκόμη νὰ ξεπαλοώσης: δταν ὑπάρχη ὁ (ἦλος, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ) Ποθη-τὴν Κωνσταντινούπολιν (δέκται) Ἀγωνίαν 'Εθνομάρτυρος (ἔστειλα) ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀσπάζεται) Φλόερον τοῦ Βασιλῆ (δια ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς: χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ ἐπετηεὶ ὕλη) Σιλ-φίδα (βραβεῖον ἔστειλα: περιμένω τὴν φωτο-γραφίαν σου) Χαράν τῆς 'Ελλάδος (πὲς πῶς ἐτελείωσας καὶ ἡ Σαρακοστή: νὰ τὸ Πάσχα ἔ-φθασε!) Δοξαμένον Ἀρκάδι (ἔστειλα) Σκλη-ρὴν Σελιβιάν (δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ ἔζη ἔλ-λος, πρέπει νὰ εἶνε καὶ κατάλληλον πρὸς ἔγ-κρισιν) Ἑλληρικὸν Σίγρος (καλὰ ἐκράτησα σημειώσιν) Λατρετὴν Σταυροφόραν (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Μητρικὴν Στογγὴν (ἔκαμης πολὺ καλὰ: ὁ ἐπιτιμῶν νικᾷ) Κέννον Μυτιλήνης, Δόκτωρα Κόνιν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαρτίου, θάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δέκται: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πε-ραιῶς μέχρι τῆς 30 Μαρτίου ἐν τῶν Ἐπαρ-χιῶν μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐξωτερι-κοῦ μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου.

163. Ἀεθίγγωρος.

Εἰς γράμμα ἐν ἀκρωτήριον
Ἐὰν ἐπισυναψῆς,
Ἐθδὸς ἀπλὴν ἐπιστολὴν
Καὶ σύντομον θὰ γράψῃς.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Καυχῆματος τῆς Ἡπειροῦ

164. Στοιχειόγραφος.

Ἦμιον ἀρχαῖος βασιλεύς,
Μὰ ἔγρασα ἐν στοιχείον,
Κ' ἔγνα εὐθὺς ὁ δὴτμος
Κοινῶτατον ἀγγείλον!

166. Αἶνιγμα.

Ποῦδς ἀρχαῖος καλλιτέχνης
Χωρὶς πόδια δταν μείνη,
Καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ
Κ' ἔρπον ἔχον θέλει γίνῃ;
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

168. Ἀσπὴ.

Νόντικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερισκοὶ διὰ γραμμῶν
οὐτως ὥστε ν' ἀναγινώ-
σκειται: καθέτως ἀρχαῖον
πλοῖον, ὀριζοντίως ὀμηρι-
κὸς βασιλεύς, διαγωνίως
δὲ ἀρχαῖα βασιλοῦσας καὶ
τραχηλὴ βασιλισσα.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σμαρτάτου

167. Ἐπιγραφὴ.

Ν Ο Υ Ν Ε
Ι Χ
Ε Σ Ω
Χ Ν
Ε Τ Ν Α Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστὴν ἀπὸ Γεωργίου Ἀν. Ἀσπείρου

168. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — Ἀριθμητ. = Φθόγγος +
'Επίρρημα — Κτητικὴ ἀντωνυμία = Φωνῆν +
Μέρος ἄνωγος — Πρὸβθεσις = Ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς Ὄθδων.
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Γαλανὸ Μιτάνι

169. Δισπλὴ Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθῶν τοιαῦτα ἀντίθετα τῶν κατω-
τέρω λέξεων, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά τῶν νάπο-
τελοῦν ἀρχαῖαν θεάν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα
ἐπίσης:

Φνητός - ψυχρός - ἄγχιος - ἦτια - σοβαρός.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνο

**170. Φωνηεντιόγραφος μετ' Ἀκρο-
στιχίδος.**

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεν-
τος, διαστέθησθε φορές ἐπαναλαμβανόμενου,
μεταξὺ τῶν κάτωθεν συμφώνων, τῶν ὁποίων
ἢ σειρά εἰς ἕκαστον συμφῶν δύναται νάλλαχθῇ,
νὰ σχηματισθῶν πέντε λέξεις, τάχικα τῶν
ὁποίων νάποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

ρηβσχ - βολ - λκρς - ελς - φος
Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Κάμεν

171. Μικτόν.

ω - ει - ασει - ασιαιτοι - οι - η
κμθ - τς - κνν - ρμπ - πμν
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μάρκου Ἀδρηλίου

172. Γρίφος.

* Ἄλλο Μ
* Ἄλλο Θ Μ
* Ἄλλο Θ Μ
Ἐστὴν ἀπὸ Βασιλεως Νταμντούμη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ ου 7.
54. Ἀριστοφάνης ('Ασπς, τό, φθ, νί, ε.)
— 55. Πούδς-οὐς. — 56. Χίος-Χίος. — 57. Τὸ
αἶγμα.

58. Λ Α Α Φ 59. Θ
Α Ι Θ Μ Ψ
Κ Τ Ι Θ Α Σ Σ Ο Σ
Β Ο Ι Τ Ι Α Α Ν Ο Ι Ε Ι Σ
Τ Α Ν Ε Ρ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ
Ι Ι Ι
Σ Α Α 60-62. 1. Δέων
(ΝΩΕ λέγεται.) 2,
Λαγὼς (δὲ ΣΩ ΓΑΛα.) 3, Γαλῆ, (μῆΛΑ
Γίνονται...) — 63. Ἐνδομὸν τὰς εὐεργεσίας.
(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας. ἐκ τῶν κάτω
πρὸς τὰ ἄνω.) — 64. Κακοῦ κόρακος κακὸν
ὄδω. — 65. Μέλι (μὲ ΜΕΛΕΙ...) — 66. ΑΓΕ-
ΛΑΣ, ΘΑΔΕΙΑ, ΑΔΚΜΑΝ ('ΑΘΑμας,
ΓΑΛΛία, 'ΕΛΕΚω, ΔΕΜονία, ΑΙΑΣ, ΣΑ-
Νός.) — 67. Στγα μὴ ἔχον τι σπῆς κρείττον
εἶπειν. (Σβ, γάμοι - ἔχοντ' εἰς τῆ εἰς κρι-τ' ὄν
ὄπ' ἦν.)

ΛΕΥΚΟΓΩΛΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὁμονοίας,
ὁδὸς Ἀθῶν, 8Α
Ἔραι ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

Ἐξεδότησαν
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ
ΔΡΑΧ. ΔΥΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΝ, ΣΠΕΤΣΑΣ